

L'aniversari de Marta
de **Paco Sanguino**

L'espasme de glotis

Una dona d'uns trenta anys busca un banc en el parc per a asseure's. Va vestida informal i porta una xicoteta motxilla. Té aspecte de cansada o malhumorada. S'asseu. Mentres fulleja molt de pressa una revista de viatges, trau alguna cosa per a menjar. Potser algun pastís infestat de greix vegetal. De sobte, deixa de llegir: alguna cosa se li ha quedat apegada en la gola com un xiclet en l'asfalt. Observa la mitat del pastís que li queda amb la inquietud d'un forense. Alça el cap, gira el coll, encollix la llengua, intenta traure's la bola o engolir-la d'alguna manera, però és impossible. Es porta una mà al coll del jersei i estira de la llana. Té una arcada, però ni així aconseguix desfer-se d'eixe tros mastegat que li ofega i no sap on. El cas és que té la sensació que ja no està respirant. Deixa el pastís suaument sobre la fusta, intenta relaxar-se, alçar-se, però adverteix que la millor posició és tirada cap a arrere. La pressió augmenta, l'angoixa se li tira damunt. Marta es resisteix a imaginar que els seus pulmons ja no prenen aire, que el seu cor ha deixat de bolcar en les artèries un altre colp més de sang espessa per culpa d'una ensaïmada.

Marta es tira cap a arrere i tanca els ulls. O creu que els ha tancat. De colp i al fons, uns focus que il·luminen un espai negre com la boca d'un llop, una enorme bola de trossets de vidre girant sobre si mateixa i despedint milers de rajos de llum, el so llunyà d'una cançó que recorda vagament, però que no encerta a posar-li títol.

Un paisatge de llums mòbils i el so estrident que li colpeja oïdes. Tres cantants en escena tretes d'un programa musical televisiu dels setanta.

Marta es queda inert, amb el cap tirat cap a arrere, com a morta. Una de les dones l'abraça des de darrere, l'estreny cap a si, oprimeix la part baixa del pit de Marta

amb un colp sec, gruny de l'esforç. Marta llança un gemec sord i un tros d'aliment mastegat cau a terra. Per fi, respira. Quasi no pot creure-ho.

Marta: Gràcies.

Marta s'alça i respira fons, com si acabara de realitzar un test de resistència cardíaca.

Dona: *(Mirant el seu dit cor, comprovant que alguna cosa li ha tallat i que comença a sagnar)* Espasme de glotis.

Marta: Se'm va travessar alguna cosa, no me la podia llevar de la gola. Déu meu, ho he passat realment malament. Pensava, pensava que... Per un moment he pensat que m'estava morint.

Dona: *(Mentres es xupla la poca sang que brolla del tall)* És que t'estaves morint.

Marta: No saps com ho he pasta de mal. Que mal, Déu meu, no vull ni pensar-ho. He pensat, he pensat en un instant: fotre, encara que no em muira, la falta d'oxigen durant cert temps pot produir lesions gravíssimes, irreversibles, en el cervell; així que, morir-me no sé però segur que com a mínim em quede vegetal. No et pots imaginar la quantitat de coses que se li poden passar a una pel cap en un moment així, la quantitat d'estupideses... *(Per a un instant, es tira les mans en descans als malucs.)* De veritat m'estava morint?

Dona: Sí.

Marta: *(Veu que la dona que li ha salvat la vida es llepa el dit.)* T'ha passat alguna cosa? Perdona, ni t'he preguntat

Dona: Res, res. És una arrapada. No sé, dec haver-me tallat amb l'anell.

Marta: Espera, no sé si tinc una tireta en el bolso...

Marta es dirigeix al bolso i busca.

Dona: Dóna igual, és només una arrapada.

Desisteix de la busca, finalment:

Marta: Ho sent, pensava que portava tiretes. *(Pausa.)* T'ha passat alguna vegada?

Dona: El què?

Marta: Eixe espasme de...

Dona: Sí, alguna vegada. Vull dir que he assistit a algunes persones. Jo no l'he sofert, gràcies a Déu.

Marta: La pròxima vegada que m'asfixie, em relaxaré. És qüestió de respirar. Deu ser l'és-tres. He de ser capaç de controlar-ho.

Dona: No crec que pugues. Es presenta de sobte, no es pot previndre, ni mesurar, no es pot fer absolutament res.

Marta: Ah.

La dona s'alça, s'allunya de Marta.

Marta: Però diuen que en les classes de ioga t'ensenyen a respirar, no?

Dona: *(Detenint la marxa)* Ioga?

Marta: Ha d'haver algun tipus de remei, o alguna previsió.

Dona: Pot ser. De totes maneres, no crec que servisca de res. Era un espasme de glotis. A vegades és mortal. Adéu.

Marta: Fins després. *(Pausa.)* Perdona...

Dona: Què?

Marta: No t'he donat les gràcies.

Dona: No cal.

Marta: No sé, m'has salvat la vida, no?

Dona: Sí, això sí.

La dona se'n va. Marta s'asseu. Intenta tranquil·litzar-se.

La reflexió

Marta: Havia estat a punt de dinyar-la. Jo, que no he agafat un constipat en ma vida, havia estat durant uns instants sobre la delicada línia que hi ha entre la vida i la mort. I encara no he complit els trenta. A partir d'aquell moment, em va invadir el pànic. Tenia por de morir electrocutada obrint la nevera, enverinada per un iogurt caducat, xafada per la caiguda de l'ascensor, destrossada per l'explosió de la botella de butà... Però, i si aquell incident del parc no era producte d'una mera contracció del múscul superior de la faringe? I si era un símptoma somàtic d'un problema psicològic? I si...?

La primera opinió

Una venedora de La Farola.

Venedora: Neurosi obsessivo-compulsiva.

Marta: Com?

Venedora: Jo vaig estar així durant un temps, quan vaig tindre a la meua filla. Tenia el temor obsessiu de tirar-la per la finestra. Vivíem en un desé, un apartament preciós enfront del mar. M'horroritza la idea, però, no obstant, no podia llevar-me la constant angoixa d'eixe temor, que em dominava a pesar de ser conscient del seu absurd. Això és la neurosi obsessivo-compulsiva.

Marta: La veritat és que això és precisament el que sent, angoixa, i estic un poc confosa... Creu que pot traure alguna conclusió?

Venedora: Algunes.

Marta: Magnífic. Diga'm quines.

Venedora: És un poc prompte.

Marta: No importa.

Venedora: Podria equivocar-me en el diagnòstic...

Marta: No importa.

Venedora: Bé... Podria ser una alteració de l'instint de conservació...

Marta: Què?

Venedora: Diguem que el que vosté desitja realment és morir.

Marta: Què diu?

Venedora: Les idees de suïcidi poden sorgir secundàriament a una idea delirant. Vosté no vol morir, però subconscientment creu que ha de fer-ho. Per exemple, per a salvar als espanyols.

Marta: S'equivoca completament: jo no vull morir-me.

La venedora de La Farola li entrega un exemplar. Marta li entrega dos monedes.

La segona opinió

Apareix per l'altre costat una venedora de cupons de la ONCE.

Venedora: Pot haver alguna altra motivació, o bé els seus Fonemes Imperatius li ordenen coses. Té Fonemes Imperatius?

Marta: Com?

Venedora: Que si sent veus quan està sola. Veus que li ordenen coses.

Marta: No.

Venedora: Sent veus distintes de les persones que li parlen?

Marta: Tampoc.

Venedora: Ha vist ombres o figures estranyes últimament?

Marta: No sabria dir....

Venedora: Ha notat algun canvi en la seua cara al mirar-se en l'espill? i en el seu cos?

Marta: Això, sí.

Venedora: Ha perdut últimament la il·lusió per les coses, per la vida? Es troba desesperada? No veu eixida als seus problemes? Creu que, faça el que faça, tot li eixirà malament?

Marta: En absolut, visc una vida del molt normal.

Venedora: Ja.

Marta: Ja, què?

Venedora: Que ho veig prou clar.

Marta: Què veu prou clar? Diga-m'ho d'una vegada.

Venedora: Confirme el mateix diagnòstic: vosté vol morir-se.

Marta: Jo no vull morir-me.

Venedora: Sí vol morir. Encara que no ho perceba, vol morir. No desitja una altra cosa. En el fons, vosté en el parc s'estava suïcidant.

Marta: Jo m'estava menjant un entrepà.

Venedora: S'estava suïcidant.

Marta: Ja li he dit que jo no vull morir-me. Ha d'haver una altra raó.

Venedora: Cap. Vosté vol morir. I no pot fer vosté res.

Marta: Gràcies, però crec que buscaré una tercera opinió.

Venedora: Mai està de més.

Marta: Taxi!

Una tercera opinió

Marta puja a un taxi

Marta: Al carrer Velázquez, 123.

Taxista: No està tan clar.

Marta: Ja li avisaré quan arribem.

Taxista: Sap? No crec en eixe dictamen. Vosté no vol morir.

Marta: Clar que no. Jo estic satisfeta, molt satisfeta. Tot va sobre rodes en la meua vida: vaig tots els dies al gimnàs, tinc molts amics, què més puc demanar? No vull morir-me de cap manera.

Taxista: Completament d'acord.

Marta: Aleshores, no estic malalta? Magnífic. Pare quan puga, he canviat d'opinió.

Taxista: Jo diria que la seua psicosi té un altre origen.

Marta: Psicosi? De quina psicosi em parla?

Taxista: Les maneres de resposta i comportament de l'home s'estructuren amb la influència que sobre la seua constitució biològica van exercint tots els incidents de la seua vida. Amiga, ens enfrontem a un conflicte de conceptes genètics freudians.

Marta: Ara em dirà que tot es deu a un complex sexual infantil. Que original.

Taxista: A no ser que...

Marta: Què?

- Taxista:** És vosté addicta a alguna droga? Em referisc a Cocaïna, heroïna, metildioxinometanfetamina...
- Marta:** Què és això? Un control de dopatge? Clar que no sóc drogaddicta.
- Taxista:** Beu?
- Marta:** A vegades.
- Taxista:** Fuma?
- Marta:** *(Apagant el cigarret)* No.
- Taxista:** Aleshores, descartades les causes toxicomaníiques, només ens queda Binswanger.
- Marta:** Què diu?
- Taxista:** Potser hem d'aplicar la teoria binswangeriana, però li aconselle que es prenga les coses amb calma, el seu problema pot dur-nos molt de temps. Analitzem la seua capacitat d'estar-en-el-món: Vosté creu que va a morir, i que això l'allunya, és obvi, dels seus sers estimats, de la seua natural disposició a la felicitat...
- Marta:** I què significa això?
- Taxista:** Que vosté pateix una falta de desenvolupament de la seua estructura psicodinàmica, la del *superego*; una falta que li ha produït finalment el *complex d'enveja de penis*;
- Marta:** Què?
- Taxista:** Penis, polla, capullo...
- Taxista:** Que vosté no va superar eixe descobriment en la seua fase fàl·lica o genital, està ben clar.

Marta: Què està dient?

Taxista: Per eixe motiu, no va aconseguir vosté la fase de latència.

Marta: I on em vaig quedar?

Taxista: Segurament, en la fase anal; anus, cul, forat... és a dir: entre l'any i mig i els tres anys.

Marta: És vosté molt graciosa.

Taxista: Li ho demostraré: té falta de gana sexual?

Marta: No.

Taxista: Impulsos agressius?

Marta: Tampoc.

Taxista: Efectivament. Una part de vosté li demana madurar, tornar arrere, al seu període preadolescent. L'espasme, no va ser més que una somatització d'un complex psiquiàtric remot. Ara intente prendre's les coses amb calma, pacíficament.

Marta: Clar, això és molt bonic, però a mi no m'arregla res.

Taxista: Intente recordar alguna cosa de la seua pubertat, alguna cosa que va quedar inacabada, alguna frustració... Segur que vosté va tindre una infància horrorosa, plena de problemes, conflictes paterno-filials, etc.

Marta: No, vaig tindre una infància molt feliç.

Taxista: No diga això, senyora.

Marta: I vosté, què sap?

Taxista: Vosté creu que va tindre una infància feliç, però això no és més que un escut creat per vosté mateixa per a oblidar la seua tragèdia.

Marta: Però, quina tragèdia?

Taxista: Vosté ho va passar molt malament, per això en la seua adolescència es van manifestar tots eixos símptomes: grans complexos per la seua talla disminuïda, desenvolupament infantil de l'úter, pes excessiu, menstruació prematura... I l'acné, clar.

Marta: Però, què està dient? Quina classe de monstre creu que vaig ser? A mi no em va passar res d'això!

Taxista: Clar que sí, dona. Intente recordar. Ha d'haver algun fet en la seua infància o adolescència que la sumira en una profunda infelicitat o, fins i tot, en una depressió transitòria.

Marta: No recorde res semblant.

Taxista: Vinga, busque.

Marta: Ehhh... no sé, com no fóra aquella vegada que... És una tonteria, però... Com no fóra aquella vegada que no vaig poder celebrar un aniversari perquè el meu iaio havia mort dos setmanes abans d'un infart...

Taxista: Molt bé, Marta, molt bé! Ho ha aconseguit!

Marta: He aconseguit, el què?

Taxista: Ja s'ho ha tret de damunt! S'ho ha extirpat!

Marta: Jo no m'he extirpat res.

Taxista: S'ha tret el seu trauma, la causa d'eixe complex que l'ha mantingut com una dèbil mental durant quasi tota la seua existència.

Marta: Jo una dèbil mental? Per un aniversari? Però escolte, això és una tonteria. No fota...

- Taxista:** Ha estat vosté qui ho ha dit...
- Marta:** Perquè no se m'acudia res millor que dir-li. S'ha posat molt pesada.
- Taxista:** Però ho ha dit, ha parlat d'eixe fet, li ha vingut al cap. Vosté viu acomplexada per eixe fet. Quants anys té?
- Marta:** Compliré trenta d'ací a dos setmanes.
- Taxista:** Ho veu? S'acosta el seu aniversari. Pateix vosté la crisi dels trenta, vol fugir, alienar-se, tornar a una època que evoca amb nostàlgia... Per això té uns desitjos irrefrenables de celebrar-ho amb tots els luxes.
- Marta:** Jo no tinc cap crisi dels trenta.
- Taxista:** Negar-ho ho confirma. Vosté vol celebrar el seu aniversari, invitar a les seues antigues amigues, a la seua colla...
- Marta:** S'equivoca, quasi mai no el celebre.
- Taxista:** Exactament. Mai no el celebra perquè sent que traeix així l'afecte del seu iaio: el seu afecte, els seus passejos, els regals en Reis...
- Marta:** Però si jo només vaig vore tres vegades al meu iaio... Ell vivia a Logronyo.
- Taxista:** Ha de fer-me cas i no li done més voltes: organitze un aniversari dels d'abans. Recorda quines eren les seues amigues en la infància?
- Marta:** Sí: la meua colla era Rosa, Margarida, Anna, Silvia i jo. I què?
- Taxista:** Vosté té davant la solució i no la veu.
- Marta:** Espere un moment. He d'invitar a les meues amigues de l'escola? A les meues millors amigues?
- Taxista:** Exacte.

Marta: Si fa un segle que no les veig, no sé res d'elles...

Taxista: Busque-les.

Marta: Tampoc tinc ganes de vore-les. Elles han fet la seua vida i jo la meua. No sé on poden parar. No veig ni a Sílvia, la meua millor amiga. Això és una tonteria. El que passa és que vaig pensar que anava a morir per eixe espasme i, lògicament, he reflexionat sobre la meua vida, que figa.

Taxista: Negar el problema és agreujar-lo. I no es complique la vida amb l'aniversari. Unes truites de creïlles, carxofes amb maionesa i olives sabor anxova. Busque els seus discos antics, pose els èxits d'aquella època, les cançons amb què ballava, es morrejava amb xics majors i es deixava tocar les mamelles.

Marta: Però, escolte, com vaig a superar un complex psicològic amb carxofes amb maionesa i olives sabor anxova? Això és absurd.

Taxista: També és absurd reflexionar sobre la pròpia existència a causa d'un espasme de glotis.

Marta: Està bé, pare quan puga.

Taxista: Ara mateix.

Marta: *(Donant-li un bitllet de mil)* Tinga, i quede's amb el canvi.

Marta ix del taxi. La taxista es queda sola, guardant el bitllet, però pensant que Marta encara està allí.

Taxista: Pense-ho, pense-ho bé. A vegades, els problemes més complexos exigeixen les solucions més senzilles.

La taxista encén el lluminós verd i ix a tota velocitat per l'avinguda. Marta para després d'uns passos i s'asseu en un banc públic.

La decisió de Marta

Marta: Tornar a la infància? Tornar a aquella època en què mon pare em donava dos galtades si arribava cinc minuts més tard de les nou i ma mare es passava el dia deprimida? Escoltar aquelles cançons de l'adolescència? Preferisc una operació a cor obert. No pense fer-ho.

Sona una cançó. Marta es tapa les oïdes.

Acords. Pecos.

Algú li trau una caixa amb objectes del passat. Mentres Marta canta acompanyada per un cor de tres dones amb ulleres de llàgrima i vestit amb can-can, ella trau unes fotos a color, uns discos, un diari, una agenda telefònica... Marta mira amb deteniment l'agenda.

Rosa

Marta s'encén un cigarret. Somriu malèvolament. Agafa l'agenda telefònica i l'obri. Agafa el mòbil. Marca.

Marta: Hola, sóc Marta, Finita... Marta Ferran, Se'n recorda?... Sí, sí Marta, de l'escola, això és... Sí, quant de temps... No, no m'he casat... No, no tinc nóvio... No, no tinc fills... Vaig per a trenta... Sí, ja va sent hora, sí... Molt bé, estan molt bé, gràcies... De la seua part, Senyora Finita... Per cert, està Rosa?... Ah, no viu ahí, clar... On viu?... A l'hospital? Què diu?... *(Gran pausa.)* Ho sent moltíssim... Potser no he telefonat en el millor moment, perdone'm... Moltes gràcies, Senyora Finita, moltes gràcies. Hui mateix aniré... Adéu, Senyora Finita... *(Disconnecta.)*

Marta mira el cigarret com si fóra una bomba de rellotgeria. Apareix una dona embolicada en un camisa de dormir d'hospital. Porta al seu costat un carret amb una bombona d'oxigen. Uns tubs molt fins la connecten a eixa bombona. La dona té la vista fixa en el cel de l'habitació, està absorta, pareix no escoltar a Marta.

Marta: Jo em dic cada dia: este és l'últim que em fume. I al matí següent, comence de nou. És impossible deixar-ho. A més, per a què? Ja m'he resignat.

Marta trau un altre cigarret parsimoniosament. Pren la mistera, l'encén, inhala el fum lentament, amb fruïció. L'altra dona la mira com si els ulls se li anaren a eixir de les seues òrbites. Marta trau un altre cigarret, l'encén també i li'l passa l'altra dona mentres somriu i cuca un ull.

Marta: Vinga, dona, fuma't un amb mi

Marta li passa el paquet.

Rosa: Que no, que no.

Marta: Creus que s'arregla si no fumes un altre? Vinga, Rosa, pels vells temps.

Rosa es desconnecta els tubs i agafa el cigarret. Fuma compulsivament.

Marta: M'alegra que estiguem de nou juntes.

Rosa: No puc viure sense fumar. Mira'm: sóc una addicta. I ja no recorde ni com vaig començar...

Marta: Per a què recordar-ho?

Rosa: Només recorde que estàvem en... una acampada?

Marta: No.

Rosa: No?

Marta: No. Estàvem a casa dels meus pares

Rosa: Ah, sí?

Marta: Sí. Els meus pares se n'havien anat tot el cap de setmana i et vaig dir que et quedares amb mi. Jo vaig traure un paquet de Winston Extra Large. Eixos cigarrets llargíssims que no es venien ací. Vaig encendre'n dos, i ens els vam fumar amb una botella d'anís.

Rosa: Vaja, no me'n recordava.

Marta: Així va ser.

Rosa: Ara que ho pense, vas ser tu la que em va ensenyar a fumar...

Marta: Clar... No te'n recordes que et vas marejar i vas estar tota la nit boçant?

Rosa: No sé, em sona alguna cosa...

Marta: Vas boçar sobre el sofà...

Rosa: Sí, sí, és veritat...

Marta: ...sobre la foto de boda dels meus pares...

Rosa: Ah, sí...

Rosa: Marta...

Marta: Què?

Rosa: Vas ser tu la que em va ensenyar a fumar!

Marta: Efectivament.

Rosa: *(Absolutament tranquil·la.)* Bé! Des d'aquella nit en ta casa no ho he deixat. Ni un sol dia. I saps per què? Perquè m'encanta, em torna boja. Ja sé que m'estic matant, però no cregues que és pel càncer, sinó perquè tinc un mal de cap diari produït per la pressió d'una tos que, al mateix temps, em crema el pit i fa que se me n'isquen els ulls de les òrbites amb cada colp de tos. Això em matarà abans que el càncer, t'ho assegure. I què? *(Es va calfant, com si el tabac li donara la vida que la malaltia li lleva.)* Tinc la sensació que en qualsevol moment vaig a explotar, vaig a morir-me d'una hemorràgia cerebral massiva. *(Riuen ambdós; la cosa s'anima.)* I això no ho fa la nicotina, guapa. L'única cosa certa, l'única cosa sensata que es pot dir sobre el tabac és que produeix felicitat. I càncer, d'acord; però sobretot felicitat. Això hauria d'estar imprès en el paquet. Què més dóna morir-se de càncer de pell per voler estar bronzejada que de càncer de pulmó? Preferisc que m'arranquen un pulmó que em lleven el tabac dels llavis. Saps que em vaig casar?

Marta: Sí?

Rosa: Amb Pepe Bernabeu, un informàtic.

Marta: Felicitats.

Rosa: Em va posar una demanda de separació abans d'un any. Ni ha vingut a vore'm des queestic ací. El dia que es va assabentar, l'únic que va dir va ser: "Ja t'ho vaig advertir". Ell va intentar durant un temps que deixara de fumar. Primer em va prohibir fumar dins de casa. Havia d'eixir al balcó, però encara així no vaig deixar el tabac. Quan anàvem en el meu cotxe, m'obligava a traure el braç per la finestreta, a risc de perdre'l. Després em va buscar una clínica. Allí em van posar una pegatina i em van dir que me n'anara al camp a relaxar-me. "Què me'n vaja al camp? A més, perquè ha de ser al camp. Per què no a un espectacle de negres amb una polla de dos metres, per exemple? Volen que em relaxe? Que m'envien a una illa del Carib, que em posen díhuit cubates i un negre que doblegue monedes de cent amb el cul, i els assegure que no tornaré a fumar en un temps. Però em van enviar al camp; em van posar quatre pegatines i em van enviar al camp. I a les dos hores jo ja no sabia si era una exfumadora o una puta cabra. Van ser els sis pitjors dies de la meua vida. Tenia al·lucinacions i no parava de menjar i beure a vore si rebentava i no tornava a sofrir el mono de tabac. Quan veia a algú fumant, m'entraven unes ganes boges de tirar-lo a terra, destrossar-li el crani a base de colps, i robar-li el paquet. I vaig deixar de fumar per aquell tractament? Naturalment que no. Simplement vaig començar de nou. I va ser meravellós, senzillament meravellós. Vaig encendre un cigarret i va ser com banyar-me despullada i sentir com el mar t'acaricia els mugrons, va ser com sentir-me masturbada per un milió de pètals. Això vaig sentir essencialment: un orgasme de nicotina. El major orgasme de la meua vida, el gran orgasme.

Les dos riuen. Pareix que la mort no anara amb Rosa, que exhala el fum del cigarret i contempla com la brasa s'il·lumina i consumeix el full sec i triturat i el paper blanc.

Rosa: Això sí, el meu exmarit, va posar una demanda de separació per la meua addicció al tabac i es va quedar amb tot. Jo li vaig preguntar al

jutge: “Senyoria, no és pitjor un marit que ronca o passa el dia dient que té ardor d'estómac? Jo només intente ser feliç; digues-me egoista, drogaddicta, borratxa, digues-me irresponsable, però jo només intente ser feliç”. No vull viure sense tabac, Marta. Jo vull morir-me acompanyada del meu paquet, exhalant el seu fum mentre els meus pulmons es podreixen i el meu cor deixa de bategar per a sempre. *(Com una arenga política.)* Pense fumar fins al final, fumar fins a l'últim instant de la meua vida; i no ja fumar, sinó menjar-me el cigarret encés, que passe directament al meu ser i em convertisca en una brasa de tabac fumejant i calent directa a l'altre barri.

Marta: Amén.

Exhala l'últim fum d'eixe cigarret, el tira a terra i el xafa.

Rosa: Me'n dones un altre?

Marta: Clar.

Marta li ofereix el paquet. Rosa l'espenta, trau un cigarret, l'encén, es guarda el paquet en la butxaca.

Rosa: Moltes gràcies, Marta.

Marta: Demà et porte un cartó.

Rosa: No és per això. És que tu em vas ensenyar a fumar.

Marta: Vinga, Rosa, no té importància.

Cançó. Jo no vull parar de fumar

Rosa inhala, tus com un gos.

Marta: Vinga, Rosa, no té importància.

- Rosa:** *(Recuperant-se)* Per cert, has vingut només per a vore'm o..?
- Marta:** No, en realitat vinc perquè vaig a celebrar el meu aniversari i havia pensat invitar-te.
- Rosa:** Gràcies, Marta. Magnífic. Quan és?
- Marta:** D'ací a dos setmanes.
- Rosa:** Igual no arribe.
- Marta:** No digues això, dona.
- Rosa:** De totes maneres, no crec que em deixen eixir d'ací. Açò pareix una presó.
- Marta:** Quina llàstima. Et trobarem a faltar. *(Tirant a terra el cigarret i xafant-lo)* Bé, Rosa, m'agradaria quedar-me a fumar-me l'últim, però he quedat que aniria al gimnàs i a sopar amb un amic. No vull molestar-te més.
- Rosa:** Que ho passes bé. Jo vaig a la meua habitació, a vore la tele una estona i a boçar.
- Marta:** M'alegre de vore't.
- Rosa:** Jo també.
- Marta:** Fins a... Adéu.
- Rosa:** Adéu.
- Uns quants passos de Marta cap a l'eixida i...*
- Rosa:** Marta...
- Marta:** Què?

Rosa: Felicitats. *(Tus com un gos de nou.)*

Marta: Gràcies.

*Marta se'n va. Rosa s'adona de la presència d'altres dones i els passa un cigarret.
Marta, a l'altre costat, trau un xicotet block de notes i un llapis.*

Marta: *(Tatxant)* Rosa Benito... Una menys.

Margarida

Blanca i radiant va la núvia creuant l'escenari des del fons. Un cor de veus blanques canten l'himne nupcial horriblement. Ella porta el seu ram entre les mans. Quan arriba al front, una veu en off:

Off *Margarida María Pérez López, vols per espòs a David Miguel López Martínez en la salut i en la malaltia, en la pobresa i en la riquesa fins que la mort vos separe, i promets ser-li fidel?*

Un instant de silenci. A Margarida li canvia la cara, baixa el ram, com qui es rendeix i baixa els guants, i respon:

Margarida: Em cague en Déu... *(Es gira i es dirigeix al cor.)* Vos he dit dos-centes vegades que cal acabar l'himne abans que el capellà comence a parlar, joder. És molt senzill, ho enteneu? *(Margarida comença a llevar-se el trage de núvia i es queda amb una perfecta combinació de roba interior blanca immaculada.)* A més, on heu après a cantar? en el *karaoke* d'un restaurant xinès? Per favor, només vos demane un poc de concentració! Este és l'últim assaig i no pense casar-me dos vegades!

Apareix Marta de l'altre costat amb un xandall i li l'ofereix. Margarida li entrega el seu vestit de núvia.

Margarida: Gràcies.

Marta: Tranquil·la, dona, si canten molt bé.

Margarida: I fixa't quin cor m'han contractat! Pense dir-li a mon pare que no els pague. *(A no sé sap qui.)* Ah, una altra cosa: Cal entrar un poc més la cintura del vestit!

Marta: Si et para molt bé així...

Margarida: Jo vaig demanar un vestit de núvia, no un trage de bucejar.

Margarida trau una pastilla del bolso i se la empassa.

Marta: Però, si és preciós...

Margarida: Parec una puta vaca lletera! I em cobren tres-centes mil per esta merda... *(Cap a alguna part entre bastidors)* M'heu enganyat! *(Per a ella)* Encara gràcies que el paga mon mare, que si l'he de pagar jo... *(Mira a Marta, no la reconeix.)* I tu qui eres ?

Marta: Margarida.... Sóc Marta.

Margarida: Marta? Quina Marta? La del restaurant? La de les flors? La del vestit? La de l'agència de viatges?

Marta: No, dona, sóc la teua companya de classe, Marta Ferran...

Margarida: *(Es queda parada, intentant endevinar en el rostre de Marta la xiqueta que l'acompanyava en el pupitre del costat.)* Marta! *(L'abraça, se separa, torna a mirar-la.)* Marta! Eres tu!

Marta: Sí, sóc jo.

Margarida: Estàs tan... Estàs molt... Estàs magnífica.

Marta: Ja ho sé.

Margarida: Però si tu eres un taponet grosset...

Marta: Com canvien les coses, eh?

Margarida: Tens la mateixa cara.

Marta: Sí, la cara no m'ha canviat.

Margarida: Clar, "Marta Ferran", que idiota.

Marta: La mateixa.

Margarida: Bé, m'alegre de vore't. (*Estranyada*) Però, què fas tu ací?

Marta: He parlat amb els teus pares i... Vaja, no sabia que et casaves.

Margarida: Demà a les set de la vesprada en la Catedral. David no volia casar-se per l'església, però el vaig convèncer.

Marta: T'he agafat en un mal moment, estaràs molt nerviosa.

Margarida: Que va, si jo estic molt tranquil·la.

Marta: Hauràs de fer mil coses...

Margarida: Ja s'encarreguen els altres. T'agraïsc que hages vingut a felicitar-me.

Marta: Bé...

Margarida: Després de tant de temps sense vore'ns...

Marta: La veritat és que...

Margarida: Què et passa?

Marta: En realitat és que vaig a fer una festa d'aniversari i vull invitar a les meues amigues de l'escola, però ja veig que...

Margarida: Quan és?

Marta: D'ací a dos setmanes.

Margarida: Vaja, quina fatalitat, m'és impossible. David i jo estarem de viatge de nòvios.

Marta: No et preocupes, em faig càrrec.

Margarida: És una llàstima.

Marta: No passa res.

Margarida: I això?

Marta: El què?

Margarida: Fer una festa d'aniversari... A la teua edat... Amb les amigues de l'escola... Et passa alguna cosa?

Marta: No, res. Se m'ha acudit, això és tot.

Margarida: Ah, ja.

Pausa.

Margarida: Marta...

Marta: Sí?

Margarida: Tu t'has casat?

Marta: No.

Pausa.

Margarida: Ah. Bé, vaja, ho sent, però no podré anar al teu aniversari. Si organitzes un altre l'any que ve...

Marta: De veritat que no estàs nerviosa?

Margarida: Nerviosa? Clar no.

Marta: Jo estaria feta un flam.

Margarida: Prenc pastilles des de fa dos anys. Ansiolítics.

Marta: Bé, i qui és el nóvio?

Margarida: És enginyer.

Marta: I porteu molt de temps?

Margarida: Tres mesos fins que vam trobar església...

Marta: Em referia com a parella.

Margarida: ...I perquè vam tindre sort amb el restaurant. L'amo és amic de mon pare.

Marta: M'alegra que et vaja tan bé. Deus estimar-lo molt. Com és?

Margarida: *(Es queda parada un instant, pren un glop d'aigua, pensa.)* Alt.

Marta: Ah.

Margarida: Ara mateix està urbanitzant alguna cosa. Treballa les vint-i-quatre hores, el pobre.

Marta: Vaja, i d'ací a no res, els xiquets...

Margarida: I tant, estic embarassada.

Marta: Embarassada?

Margarida: De tres mesos.

Marta: No em digues? Felicitats. Espere que tot isca bé...

Margarida: I jo. Mon pare s'ha gastat cent milions en la boda. Creus que eixes pastilles poden perjudicar al meu bebé?

Marta: No sé... No sóc metge.

Margarida: Estic molt nerviosa, Marta, molt nerviosa. Escolta: els pares de David són uns mesquins miserables; la mare és una malalta mental, una obsessiva. El pare és pitjor, fa coses raríssimes i em parla fatal. La seua germana... Bé, Marta, la seua germana és una neuròtica. Jo crec que és drogaddicta. Ara, que jo li he dit ben clar a David durant estos últims

quatre anys el que opine de la seua família. I si li fastidia que li parle malament d'ells, ho sent molt. A la gent li senta molt malament que li diguen les veritats a la cara. Et jure que a vegades no puc. A vegades els mataria. A vegades he somiat que vaig en la Nit de Nadal amb un llançaflames i els abrase, fins i tot al fill de la seua germana i al meu cunyat, que no tenen la culpa de res. Però jo vull molt a David, esta...tu, l'estime. Encara sort que açò s'acaba prompte. *(Es tira a plorar, Marta l'abraça.)*

Marta: Tranquil·la, dona, tranquil·la. Tu n'estàs segura?

Margarida: *(Sanglotant.)* Açò és molt important, Mirta.

Marta: Clar.

Margarida: I David i jo hem parlat molt del tema, hem discutit molt.

Marta: És natural, totes les parelles ho fan.

Margarida: Ens hem assegut un muntó de vegades a parlar. Tot el món sap que una relació no és un llit de roses...

Marta: Per descomptat.

Margarida: Demà és el dia més important de la meua vida. No dic l'acte en l'església, i el banquet, i este vestit, i el seu jaqué, i el viatge. Demà és el primer dia d'una relació que ha de durar per a sempre, una relació que ha d'ubicar-se en uns fonaments sòlids, a prova de bomba.

Marta: M'alegra que parles així.

Margarida: No vull que em succeïssa com als meus pares, que no es poden ni vore. Ací els tens: soterrats en vida. Vull que açò siga una relació de veritat.

Marta: I per què no va a ser-ho?

Margarida: Últimament David i jo discutim tots els dies. Però ell ha d'entendre-ho.

Marta: I ho entendre.

Margarida: És indignant, Carla! Este és el meu dia! Em case! Li ho he dit un muntó de vegades a David i no ho entén! La cosa no va bé, gens bé. He hagut de canviar l'entrecot per faisà i només hem tret deu milions dels invitats. Com anem a formar així una família? No sé què fer, crec que vaig a tornar-me boja.

Margarida per un instant, trau una pastilla del bolso i se la empassa.

Margarida: En vols una?

Marta: No, gràcies.

Margarida: Marta, des que era una xiqueta, he somiat amb este moment: m'imaginava desfilant pel corredor fins a l'altar, m'imaginava en ma casa cuinant porc amb pinya, portant roba premamà; i després, en la sala de parts, sentint les contraccions i agafant la mà de David mentres ell grava en vídeo el part de les meues bessones. És el que totes volem en el fons, no? Per què no m'ha de passar a mi? Eh?! per què?!

Marta: Clar que et passarà, Margarida. Tot açò és producte de l'és-tres de la boda, de la imminència. A totes les parelles els passa. Després, les coses tornen al seu lloc. David serà un pare magnífic. L'important és que isqueu bé d'açò.

Margarida: Ah, clar, hem contractat el millor fotògraf. David no volia, però el vaig convèncer. També ens fan un vídeo. Amb una música de fons preciosa que he triat jo. Saps què vaig a posar? Ni t'ho imagines: *Jesucrist Superstar*.

Marta: Bé, Margarida, et desitge el millor, que vos vaja molt bé. I recorda que l'important no és on vages, sinó el viatge en si.

Margarida: A Santo Domingo. I sis nits a Nova York. Deixa'm el teu telèfon i et telefone en tornar; te'n véns a casa i et pose el vídeo de la boda.

Marta: Clar, quan vulgues.

Margarida: Telefonarem a les de la colla i parlem. Ens ho passarem bomba.

Marta: Estic desitjant...

Margarida: No tardes molt a telefonar, perquè vull canviar-me de casa en quant torne. David no volia, però l'he convençut.

Marta: *(Allunyant-se)* Bé, espere que sigues molt feliç i que David et tracte molt bé i que... Segur que feu una bona parella.

Margarida: Moltes gràcies. Eres una amiga, una vertadera amiga. *(Margarida va a abraçar-la)*

Marta: Nerviosa.

Margarida: Ara me'n vaig, que he de triar el color de l'entrecot i el sabor de les cadires. Ah, i m'han de dir com és de llarga la limusina, que a estes altures no sabem on l'anem a asseure... És per a tornar-se boja, Felisa, per a tornar-se boja.

Per l'altre costat, entra una dona amb una bata blanca. És la zeladora del psiquiàtric on es troba Margarida. La zeladora s'acosta a ella i l'agafa del braç.

Zeladora: Margarida...

Margarida: Ja vaig.

Marta: Fins a la vista, Margarida.

Margarida: Espera un moment, vaig a donar-te el regalet que ha preparat la mare de David. És un merda, però bé...Espera't que ara mateix el trac... espera, espera que ha d'estar per ací.

Zeladora: Margarida...L'hora de la seua medicació

Margarida: *(A la zeladora, mirant-la de dalt a baix, en marxa cap a la seua habitació)* Suppose que es canviarà per a la boda...

Zeladora: *(Cínica.)* Per descomptat, acabe de comprar-me un vestit preciós especial per a la teua boda.

Margarida: Espere que no l'haja comprat negre. Sap que he prohibit els vestits negres en la meua boda. Odie el negre. La veritat és que a vosté li quedaria bé un turquesa, però eixe color està reservat per a la padrina; jo li aconselle que bla bla bla, bla bla bla i bla bla bla...

Les seues veus es perden pel corredor de la planta tercera. Marta trau el seu block de notes.

Marta: *(Tatxant)* Margarida Campuzano... Una altra menys.

Marta se'n va a anar, però s'adona que Margarida s'ha deixat el ram. Marta l'agafa de terra i el bufa per a llevar-li la pols. Per un moment, pensa cridar Margarida i tornar-li'l, però canvia d'opinió. Marta mira un instant més el ram, l'agafa amb les dos mans i se l'acosta al pit.

Cinco farolas, Concha Piquer.

Anna

Marta: *(Al telèfon.)* Hola, està Xaro?... A Mesopotàmia?, deu ser preciosa... I quan torna? Ah, vaja... Mai? Bé, deixe-ho... Adéu, adéu... *(Penja i tatxa.)* Xaro Sánchez... Una altra menys... *(Marca de nou.)* Bon dia, està Eva?... Eres tu?... Sóc Marta; Marta Ferran, no te'n recordes de mi?... No eres Eva? Clar que eres Eva; Eva López... Anaves a las Josefinas... Sí, dona, tu no eres un poc culgrossa i ton pare fuster?... Cambrer?... Perdona, m'he equivocat... Adéu. *(Penja i tatxa.)* Eva López; desapareguda... *(Marca.)* Bé, només em queden dos... *(A l'aparell.)* Bon dia, està Anna?... Anna Lledó... Lledó Pérez. Sí, gràcies... Sí, espere...

I espera. Apareix Anna a l'altre costat de l'escena, una tia amb pinta d'intel·lectual; amb ulleres i un llibre en la mà i l'auricular sostingut entre el muscle i la mandíbula.

Anna: Sí? Qui és?

Marta: Sóc Marta...

Anna: Marta?

Marta: Marta Ferran, de l'escola. Te'n recordes de mi?

Anna: Marta?... Ah, clar: Marta; ara caic. Clar que me'n recorde. Com estàs?

Marta: Molt bé, i tu?

Anna: Anem anant.

Marta: Igual t'he molestat..

Anna: No, que va; acabe d'acabar una classe.

Marta: Tens temps?

Anna: *(Mirant el rellotge)* Vint minuts.

Marta: Magnífic.

Anna: Fa molt que no sé res de tu...

Marta: Jo, no obstant, t'he seguit. No totes les meues amigues de la infància apareixen en el periòdic...

Anna: Bah, no faces cas del que diuen...

Marta: I Rodrigo?

Anna: Ho va superant.

Marta: Fa poc el vaig vore i em va contar. Anava amb Mario. Mario està altíssim, Anna.

Anna: Sí, està fet un homenet.

Marta: A qui vaig vore una poc fet pols va ser a Rodrigo.

Anna: Bé, el més important és que els dos refem les nostres vides.

Marta: Clar, això són uns anys. D'ací a un temps, ja ningú se'n recorda, ni tan sols el vostre fill.

Anna: Ell és el més important, no té per què pagar açò. I Rodrigo, bé, al cap i a la fi ell s'ha quedat amb tot: la casa, la custòdia de Mario... És un colp dur, però segueix portant la mateixa vida... A mi és a qui li han canviat les coses. Però intente recuperar-me.

Marta: És el que has de fer.

Anna: Però és dur, Marta, és molt dur.

Marta: M'imagina.

- Anna:** I això que ara els ànims estan calmats. Imagina't quan li ho van dir a Rodrigo...
- Marta:** Sí, supose que va ser un colp. Vols contar-m'ho?
- Anna:** No sé. Al principi no deixes de parlar, una vegada i una altra. Tractes de donar-li una explicació, no prendre't el tema com una tragèdia irremeiable..., però és molt difícil.
- Marta:** Ànim.
- Anna:** La veritat és que no sé què em va passar.
- Marta:** En el fons, a tot el món li pot passar, Anna.
- Anna:** Em vaig tornar boja per ell, Marta...
- Marta:** Anna...
- Anna:** No podia deixar de pensar en ell...
- Marta:** Anna: si et fa mal contar-m'ho, no m'ho contes.
- Anna:** No, si ja no em fa mal...
- Marta:** Doncs conta.
- Anna:** Ja no podia dissimular-ho més, Marta.
- Marta:** I Rodrigo no va sospitar mai?
- Anna:** Mai. Rodrigo no va sospitar en cap moment perquè últimament les coses entre ell i jo s'havien refredat: a penes ens véiem en tot el dia... Per això aprofitava i em quedava en l'institut amb l'excusa de les classes nocturnes.
- Marta:** Sol passar: les coses no funcionen amb la teua parella, a l'altre el veus tots els dies...

Anna: I era un àngel, Marta. I el més sorprenent és que ens enteníem a la perfecció. Al principi no va ser més que una amistat, però després... Passàvem hores i hores xarrant....

Marta: I els altres professors?

Anna: Reien i gastaven bromes de tant en tant. Ja sé sap, estem tot el dia junts... I al final va passar el que havia de passar.

Marta: Quan no es pot, no es pot.

Anna: I va ser en la mateixa sala de professors.

Marta: Què em dius?

Anna: I en el gimnàs.

Marta: Què?

Anna: I en les dutxes. Sobretot en les dutxes, quan tot el món se n'anava. Encara em pose catxonda quan ho recorde, Marta. Imagina't: Rodrigo, que és calb i pelut, comparat amb este, que és un Adonis amb una cabellera fins al muscle i un cul dur i gracioset. Imagina't què suposa tocar un cul dur davall del *xorro* d'una dutxa quan tens més de trenta i estàs cansada que et tracten com a l'assistenta, cansada que a penes et dirigisquen la paraula sinó és per a demanar-te una cervesa de la nevera, cansada que la teua màxima aspiració dels dissabtes siga... Millor no seguisc. Totes les nits m'imagino agafada per eixos braços forts, ajustada entre ell i la paret, sentint el *xorro* de l'aigua, la seua boca humida en els pits...

Marta: Anna, per favor...

Anna: Els seus llavis carnosos, els seus muscles, els seus braços redons, la seua llengua, les seues mans separant-me les cames...

Marta: Anna!

Anna: Penetrant-me, penetrant-me una vegada i una altra sense parar hores i hores com a una gossa!

Marta: Anna! Vols calmar-te! Calma't d'una vegada!

Anna gemega, gemega i es torna boja.

Anna: No puc! No puc!

Marta: Clar que pots. Pensa-ho: Eixe xic tenia tretze anys!

Anna: I què passa?! No em penedisc! No pense fer-ho mai! Jo l'estimava, estava enamorada d'ell. Volíem estar junts per a sempre!

Marta: Anna...

Anna: I ell m'estimava! Ho va dir!

Carmen.

Marta: Anna, calma't, relaxa't, o les coses es posaran pitjor.

Un silenci. Anna pareix calmar-se per fi.

Anna: Tens raó. He de calmar-me, he de recuperar el sentit comú, tornar a ser qui jo era. Sóc una persona normal, Marta, potser amb certa falta d'afecte, però normal. He de tranquil·litzar-me, recuperar el meu treball i, qui sap, potser algun dia al meu marit i al meu fill... Què creus tu, Marta?

Marta: No ho sé, Anna, no ho sé. Primer has d'intentar assimilar la teua situació: estàs tancada i et queden dos-cents cinquanta anys. No és tota la vida, però sí uns anys.

Anna: Amb açò de les classes de llengua a les recluses és possible que

aconseguisca una reducció de la pena...

Marta: No et faces il·lusions, Anna. I quant a Rodrigo....

Anna: Què?

Marta: No sé si he de ser jo...

Anna: Què passa amb Rodrigo?

Marta: He sentit comentaris que...

Anna: Comentaris? Comentaris, de què?

Marta: Crec que Rodrigo...

Anna: Vinga Marta, no li dones més voltes. Digues-ho d'una vegada.

Marta: *(A tota velocitat.)* Rodrigo està enrotllat amb una altra. Se'ls veu eixir i passejar constantment als tres: ella, ell, i el teu fill.

Anna: No pot ser. No serà res...

Marta: Clar, no té per què ser res, encara que visquen junts.

Anna: Com? Viu amb el meu marit? Amb el meu fill?

Marta: Sí. I el pitjor no és això. El pitjor és qui és ella.

Anna: No m'ho digues.

Marta: Natàlia.

Anna: Natàlia? La seua núvia de tota la vida?

Marta: Això he sentit dir.

Anna: *(A punt de l'angina de pit.)* Qui t'ho ha dit?

Marta: M'ho va dir Adela, que estava a Mallorca. Està preparant el divorci.

Anna cau desolada. Es queda com penjada de l'aparell.

Marta: Però, bé, has de ser forta, et queden uns anys tancada ací. I tu sempre has sigut molt forta, Anna. Tu treies les millors notes, tenies el millor tipus, eixies amb els xics més guapos... Clar, eres la major. Crec que realment t'envejàvem.

Anna segueix desolada, una gota de bava li cau la punta del bolígraf que descansa en la butxaca de la seua camisa.

Marta: M'hauria agradat que vingueres al meu aniversari. Complisc trenta. Però, què li anem a fer? ...

Anna no contesta, segueix en Bàbia.

Marta: Anna?.. Anna... estàs bé?.

Marta penja. A l'altre extrem, Anna segueix amb l'aparell en l'oïda i la mirada en el pis de la sala de comunicacions del penitenciari.

Marta: Bé, doncs, adéu...

Marta penja, trau el seu xicotet block i tatxa el nom d'Anna.

Marta: Anna Lledó... Una altra menys...

Marta es xucla l'índex dret i passa la pàgina. Anna segueix congelada en la mateixa posició.

L'últim moviment

Marta: Per fi ho estava aconseguint. Cap de les meues amigues acudiria al meu aniversari. Bé, cap, si exceptuava Sílvia García...

Sílvia havia sigut la meua millor amiga. La coneixia des del parvulari, i crec que ella havia sigut l'única, l'amiga sincera. Sempre al teu costat, disposada a ajudar-te sempre; una amiga que mai et deixaria de costat, una amiga que seria incapaç de trair-te. Ella era especial, així que l'havia reservat per al final. (*Mirant Sílvia*) Ella era la meua millor amiga...

Sílvia

Les dos amb el café en la mà, parlant al buit.

Marta: Sílvia?

Sílvia: Sí?

Marta: Endevina qui sóc.

Sílvia: Qui eres?

Marta: Endevina-ho.

Sílvia: Manolo?

Marta: Fred.

Sílvia: Margot?

Marta: Calent.

Sílvia: Puri?

Marta: Calent.

Sílvia: Glòria?

Marta: Cremant.

Sílvia: Mila?

Marta: T'estàs cremant...

Sílvia: Marta? Eres Marta?

Marta: Clar que sóc Marta, idiota.

- Sílvia:** *(Girant el coll i veient finalment que és Marta)* Eres Marta! La meua amiga Marta! La meua millor amiga! *(Pausa.)*Ui! que baixeta! Eres una porca.
- Marta:** Ja ho sé.
- Sílvia:** Una vertadera porca.
- Marta:** Ho sé. Però t'he telefonat.
- Sílvia:** Una merda.
- Marta:** Dotzenes de vegades.
- Sílvia:** I una mentidera.
- Marta:** T'he deixat un moltíssims missatges en el contestador.
- Sílvia:** Pareix mentida que visquem en la mateixa ciutat. Com has donat amb mi?
- Marta:** Sabia que treballaves en una clínica. No n'hi ha moltes.
- Sílvia:** Estàs igual, la mateixa cara de pa.
- Marta:** Les mateixes orelles de pàmpol. *(joc infantil "se, se, se,.....")*
- Sílvia:** No hauríem d'haver deixat de vore'ns.
- Marta:** Si vols que siga sincera, no m'abellia telefonar-te.
- Sílvia:** Perdona, no vaig ser jo la que li va llevar el nóvio a la seua amiga.
- Marta:** Teníem set anys, Sílvia.
- Sílvia:** Huit.
- Marta:** No m'ho has perdonat?

A Sílvia li costa confessar que no.

Marta: Pareix que no.

Marta dóna un altre glop del seu café, segueix sense contestar.

Marta: Estaves colada per ell, veritat? La veritat és que era guapíssim: eixos ulls blaus, els seus cabells arrissats, ros...

Sílvia: Sí... Com estarà ara?

Marta: Calb.

Sílvia: Vaja.

Marta: I gros.

Sílvia: Jo ja quasi no me'n recorde de com es deia.

Marta: Rafa.

Sílvia: *(Amb nostàlgia.)* Rafa...

Marta: Hauries de vore-ho d'una altra manera: t'he lliurat de tindre un marit calb i gros.

Sílvia: I tu com ho saps?

Marta: Ah, estàs casada?

Sílvia: Clar que estic casada. I tu?

Marta: No.

Sílvia: Aleshores, tampoc tindràs... *(Posa la palma boca per avall, a mitja altura.)*

Marta: Tampoc.

Sílvia: Que llàstima! I llevat d'això? Et va bé?

Marta: Magníficament.

Sílvia: Jo tinc...

Marta: Ja ho veig, tens una casa preciosa.

Sílvia: La vam reformar Xavier i jo. Xavier és el meu marit.

Marta: Suppose... *(Alçant la vista, mirant)* Preciosa...

Sílvia: *(Com una autòmata.)* Té pis, sostre, tres plantes, sis habitacions, tres banys, cuina, *office*, pati, rebost. *(Pausa.)* Una xemeneia, una escala, una escultura al final de la barana. *(Pausa.)* Cinc olis, tres aquarel·les, dos gravats i nou dibuixos; dibuixos de carbó, de tinta xinesa, de ploma i de llapis. Dos aiguaforts. *(Pausa.)* Un televisor panoràmic, un vídeo de quatre capçals i un estéreo. *(Pausa.)* Un Tdi, un monovolum, un veler, dos fills -Pau i Daniel-... Crec que això és tot.

Un silenci. Marta no desapega la tassa dels llavis.

Marta: Vaja.

Sílvia: Ai, se m'oblidava alguna cosa: Xavier, és metge, com jo. I li encanta la fotografia. *(Pausa.)* I Internet. *(Pausa.)* Bé, I tu? què em contes?

Marta no contesta, segueix prenent el seu cafè.

Sílvia: Com et va?

Marta: Divinament.

Sílvia: Quant m'alegre.

Silenci.

Sílvia: Bé... Què em contes?

Marta: Què es pot contar a una amiga de la infància a qui no veus des de fa setze anys?

Sílvia: M'has trobat a faltar?

Marta no contesta.

Sílvia: Jo t'he trobat a faltar moltíssim. No he tornat a tindre una amiga com tu. I una veïna. Sempre estàvem juntes. Te'n recordes de quan ma mare pujava i et portava a casa a jugar amb mi perquè ton pare no deixava de discutir i cridar-li a ta mare?

Marta: Vagament.

Sílvia: Me'n recorde que, al principi, t'amagaves sota el llit, et tapaves les oïdes, i no eixies en tota la vesprada.

Marta: No exageres.

Sílvia: Pràcticament, érem germanes. Jo et deixava sempre les meues nines.

Marta: Les que no volies...

Sílvia: També me'n recorde de quan ens vam ficar en el bany i tu vas proposar que ens tallàrem les venes.

Marta: Era una idea.

Sílvia: Del que mai m'oblidaré és de quan vam pujar a la terrassa aquell estiu a prendre el sol en pilotes.

Marta: Ens vam cremar.

Sílvia: Teníem tretze anys...

Marta: Encara guarde les fotos que ens va fer el senyor Ramon.

Sílvia: Creus que realment va tirar els negatius, com ens va dir?

Marta: Qui sap. Què més dóna. Està mort.

Sílvia: Realment, ens ho vam passar molt bé.

Marta no respon.

Sílvia: Van ser els dies més intensos i feliços de la nostra existència.

Marta segueix sense respondre.

Sílvia: Ho has de reconèixer, Marta.

Marta: *(Després de dubtar un parell de segons.)* D'acord, ho reconec: van ser els dies més intensos i feliços de la nostra existència.

Sílvia: Això és.

Marta: I ja no tornaran.

Sílvia: No.

Sílvia alça els braços i col·loca les palmes enfront de Marta. Marta fa el mateix i comencen a jugar a aquell joc de palmes al ritme d'una cançó. La primera vegada, Marta ho fa amb certa desgana. La segona és més ràpid i acaben rient-se.

Sílvia: Per què has vingut?

Marta: Demà és el meu aniversari.

Sílvia: No em digues?

Marta: Ja no te'n recordaves, veritat?

Sílvia: No: ha passat molt de temps.

Marta: Estic pensant fer una festa.

Sílvia: Què bé!

Marta: Una gran festa: alcohol, tabac, porros, música de la nostra època, dos tios que es despullen...

Sílvia: Has vingut a invitar-me?

Marta: No.

Sílvia: No?

Marta: No.

Sílvia: Per què no?

Marta: Perquè tu estàs morta, Sílvia.

Sílvia: Què dius, boja?

Marta: Això: que estàs morta.

Sílvia: No pot ser.

Marta: És. Tu anaves amb ton pare en el vostre Renault 5. Era un set de març. T'havia arreplegat de la teua classe de ballet. Ton pare anava a passar a un camió, i es va pegar de front amb un Seat 124 color merda. Caps seccionats. Mort instantània. Els dos: ton pare i tu. I tu tenies catorze anys.

Sílvia: No pot ser, no me'n recorde d'això...

Marta: Jo sí, perfectament. Allò va ser realment espectacular, enhorabona. La monja va entrar a la classe de les nou i ens va ordenar que anàrem a la capella. Allí estava la directora, feta una Magdalena. Ens ho va contar tot. I ens va demanar que resàrem per la teua ànima tres "Ave Maria". Jo no vaig resar, per descomptat.

Sílvia: És com si m'ho contaren per primera vegada...

Marta: Vam anar a la missa del teu soterrar l'endemà. I a mi, com era la teua millor amiga, em van obligar a llegir un poema.

Sílvia: No sé de què em parles.

Marta: Clar que saps de què parle. No dissimules més, Sílvia: tu no tens esta casa, ni els quadres, ni al teu marit, ni eixa foto dels teus fills en un campament. Tu no tens res. Ni estàs contenta amb la teua vida, ni eres feliç, ni et van divinament les coses. Ni tan sols te'n vas la setmana que ve a Suècia. I encara més: El *single* que et va firmar Miguel Bosé, ja no el tens, el tinc jo.

Sílvia: No pot ser, no pot ser. (*Plora.*)

Marta: (*S'alça, agafa la motxilla indignada.*) Sí, ara, plora. Ho sent, esta vegada no t'eixiràs amb la teua, perquè no pense invitar-te al meu aniversari, Sílvia.

Sílvia: Marta...

Marta: Calla't.

Marta se'n va. Sílvia alça el cap, mira a Marta amb els ulls banyats en llàgrimes, moquejant sobre el seu propi vestit.

Marta: Sílvia; l'última.

Marta tatxa el seu nom de la llista. Sílvia es queda sola. Es fa un fosc dens, com si la mort haguera passat sobre Sílvia i l'haguera engolit per a sempre.

Marta compleix trenta

El banc del principi. Una vesprada d'aniversari solitari. Marta s'asseu, somriu. Porta la caixa dels seus records. Deixa en ella el xicotet block de notes, els discos, tot. Deixa la caixa en terra després, pegada al banc, esperant que algú la pugui trobar i traure alguna cosa de tot això. Trau un ciri, el clava en el centre de la tarta. L'encén. Comença a cantar Oh! Happy day.

Marta: Moltes felicitats, Marta.

Everybody needs somebody

Teló.